

ven, og at pligten bliver ens for alle jordemødre, ligesom den adgang, der nu ifølge jordemoderinstruksens § 6, stk. 4, er for en ikke offentlig ansat jordemoder til over for en enkelt svanger kvinde på forhånd at frigøre sig for pligten til at betjene vedkommende under fødsel, bør bortfalde.

Mødepligten består kun ved tilkaldelse til fødsel, men derimod ikke hvis jordemoderen kaldes til en abort. Er der tvivl om, hvorvidt en kaldelse vedrører en fødsel eller en abort, må jordemoderen være pligtig at møde efter de almindelige regler.

Til § 10.

Bestemmelsen er ny. Ved den pålagte indberetningspligt vil der skabes klarhed over, hvilke jordemødre der er ophørt at praktisere. Som et modstykke til, at disse jordemødre herved fritages for pligten til at begive sig til fødende kvinder, er det fundet naturligt at foreskrive, at også retten til at udøve jordemoderpraksis samtidig bortfalder.

Til § 11.

Denne bestemmelse medfører i og for sig ingen ændring i den bestående retstilstand, men den fastslår på en mere klar og udtrykkelig måde, end det nu er tilfældet i jordemoderloven, pligten til at føre optegnelser og at give indberetninger og anmeldelser m. v. Med hensyn til det nærmere omfang af jordemoderens pligter i så henseende vil der blive udfærdiget nye bestemmelser.

Forsømmelser med hensyn til de omhandlede pligter kan påtales og straffes i henhold til § 19. Den almindelige fremgangsmåde i disse sager vil dog være, at jordemoderen i mindelighed betaler en hende af embedsløgen forelagt bøde, jfr. § 20.

Til § 12.

De gældende regler om betaling for jordemoderhjælp m. v. er forskellige for privatpraktiserende jordemødre og distriktsjordemødre. Jordemoderinstruksens § 20 fastslår, at den førstnævnte kategori af jordemødre er berettiget til for de forretninger, som de udfører, at fordrer den betaling, hvorom de kan enes med vedkommende. Der er herefter i lighed med, hvad der er gældende for lægers vedkommende, tale om 2 sæt takster, nemlig dels en ved gammel praksis fastlagt takst, der svarer til 1 pct. af den skattepligtige (evt. mandens) indtægt, hvilken takst iverigt nu er godkendt af prisdirektoratet og optaget i enkelte kredsforingsvedtægter, dels de ved kollektiv over-

enskomst med sygekasserne fastsatte takster. Denne overenskomst skal godkendes af arbejds- og socialministeriet i henhold til folkeforsikringslovens § 24, og honorering for fødselshjælp udgør for tiden 76 kr. 80 øre, 64 kr. 80 øre og 54 kr., henholdsvis i Storkøbenhavn, købstæderne m. v. og det øvrige land.

For distriktsjordemødres vedkommende bestemmer den nugældende jordemoderlovs § 12, at der tilkommer disse jordemødre betaling for fødselshjælp og anden under jordemoderpraksis hørende virksomhed, og at indenrigs- og boligministeren fastsætter de mindstebeløb, som skal ydes distriktsjordemoderen, hvilke beløb fastsættes i en skala efter vedkommende barselpatienters livsvilkår. Ifølge jordemoderinstruksens § 22 er distriktsjordemoderen forpligtet til at nøjes med den fastsatte takstmæssige betaling for at betjene fødende, hvorimod hun gerne må modtage højere betaling, hvis den tilbydes hende frivillig og godvillig.

Dette system med mindstebetaling for distriktsjordemødre og aftalefrihed for almindelig praktiserende jordemødre stammer fra jordemoderloven af 1914 og hænger sammen med opdelingen i 2 kategorier af jordemødre. Ifølge den af medicinalkommissionen afgivne betænkning angående jordemodervæsenet var man allerede dengang inde på, at man måske burde undlade overhovedet at fastsætte takster for jordemødre. Idet man imidlertid gik ud fra den alle jordemødre påhvillende pligt til at møde ved fødsler og den deraf følgende pligt for det offentlige til at sikre dem en anstændig betaling for deres arbejde, mente man ikke for distriktsjordemødrenes vedkommende at kunne undlade at give nærmere bestemmelser med hensyn til betalingen, når man samtidig bestemte, hvor mange jordemødre der skulle uddannes årlig, og fastslog, hvor omkring i landet de for befolkningens skyld skulle bo. Taksterne var altså en sikring af distriktsjordemoderen til gengæld for det offentliges indgreb gennem fordelingsordningen.

Taksterne findes for tiden i indenrigs- og boligministeriets bekendtgørelse nr. 436 af 1. november 1951, som gælder indtil 31. marts 1956, og som i det væsentlige går ud på, at der for ydet fødselshjælp skal lægges ca. 1 pct. af den skattepligtige indkomst, dog mindst 30 kr. og højst 200 kr. Der er formentlig ikke fortsat anledning til at fastsætte honoraret til en vis del af den betalingspligtiges indtægt. Der kan herved henvises til, at lægehonorarer i princippet er uafhængige af patientens økonomiske forhold, og at der ikke ses at være anledning